

stensfarve. Naar han bevægede sig ude mellem Folk, smilte han gerne uden selv at vide det, og dette bestandige, lidt tomme Smil skuffede let dem, der ikke kendte ham, saa de ansaae ham for en barnlig Natur i skønneste Harmoni med hele Tilværelsen. Helt var det overhovedet ikke lykkedes ham at ryste Provinsboeren af Ærmet; men naar han var i sine bedste Klæder, gjorde han en ganske statelig Figur, førte sig rankt og bevægede sig med ikke ringe Anstand. Trods sin hyppige Pengemangel forsømte han aldrig sin Paaklædning. I hvert Fald naar han viste sig paa Gaden, var han altid som pudset og blæst. Han havde allerede Verdenserfaring nok til at vide, at der var Øjeblikke, hvor et hvidt Skjortebryst og en ulastelig siddende Frakke kunde faa større Betydning for en ung Mands Fremtid end Aaringers selvforsagende Slid, — at saalænge Skinnet var reddet, var overhovedet ingenting tabt. Hjemme derimod var han skødesløs med sig selv og følte endda en vis Hygge og Tilfredsstillelse ved at gaa og slide paa sine gamle Laser.

Den Kafe, hvor han nu var bleven Stamgæst, og hvor han ødslede mere Tid og flere Penge, end han rigtig vilde tilstaa for sig selv, var den saakaldte „Gryde“, der var Stamkneipe for en oppositionel artistisk Klike, de „Uafhængige“, en Kres af yngre og enkelte allerede ældre Skønaander, virkelige Begavelse, men alle mere eller mindre forsatte i Væksten, enten ikke rigtig udvikkede eller altfor tidlig ældede. Der sad om Aftenen den meget omstridte Saltvandsmaler Fritjof Jensen, en bredskaaren Vikingskikkelse i Sømandspjækkert og med bølgekruset Haar og Skæg — en genial, fantasirig Kunstner, en ind-